

ד:

א. לקט שכחה ופאה

התוס' דחקו לבאר את דברי הגמ', שלר"א הסובר יכול ללקט לצורך פלוני עני, אם אינו נותנו לו עד לאחר ג' רגלים עובר **בבל תאחר**. והרשב"א כתב לשיטתו לעיל, שרק **לאחר ג' רגלים** עובר אפילו אם קיימי עניים. והר"ן לשיטתו לעיל כתב, שבאמת עובר מיד, כמו כל הדינים השייכים לעניים, בין אם קיימי עניים או לא.

ב. ורבי שמעון אומר אינו צריך לומר

בחג הסוכות שבו דיבר הכתוב וכו'

כתבו התוס' שלפי זה ר"א ור"ש דרשו בענין אחד, אלא שר"ש סובר שסוכות הוא אחרון, ור"א סובר שהוא הגורם. וכתב הרש"ש שמה שכתבו התוס' שדורשים בענין אחד אינו בדוקא, שהרי לר"ש חג המצות וחג השבועות הם גם לדרשת בל תאחר, ולר"א אין דורשים אותם כן, אלא לענין ההיקש לתשלומין.

ג. ההוא לעשה

בשו"ת מהר"ם שי"ק (או"ח סי' רפ"ה) דן האם מצוה זו נחשבת מצות עשה שהזמן גרמא ואין נשים מחוייבות בו, או שאין זה נחשב הזמן גרמא משום שבעצם מחוייבות הן להביא הקרבן מחמת הנדה, והזמן הוא חיוב נוסף על עיקר החיוב, ע"ש שהאריך בזה.

ה. מיעוט מועדים שנים

הקשה הטורי אבן, שהרי גם ר"ה, יו"כ ור"ח נחשבים כמועדים, וא"כ מדוע משמע ב' רגלים דוקא. וכתב שהכל תלוי בעליה לרגל, וכמו שמצינו לקמן, שהגמרא דנה לגבי אשה, האם יש בה דין בל תאחר כיון שאינה מחוייבת בעליה לרגל, א"כ מסתבר לומר שאין זה שייך אלא ברגלים.

ה. שמיני רגל בפני עצמו הוא

קשה, שלפי מה שסברה עתה הגמרא, ששמיני רגל בפני עצמו, ולכך אין בה תשלומין לסוכות, מדוע הקישו לפסח לומר שאין בה תשלומין אלא ז' ימים, הרי אפשר גם להקיש לסוכות, שאין בה אלא ז' ימי תשלומין. וכתב הריטב"א שעדיף ללמוד מחג המצות, שאין בה מקום לפקפק כלל, משא"כ בחג הסוכות, שיש מקום לומר שיש לה ח' ימי תשלומין. אולם השפת אמת כתב שאין לומר שהגמרא סברה שאין לסוכות אלא ז' ימי תשלומין, שהרי משנה שלימה היא שיכול להשלים גם בשמיני עצרת, ודוחק לומר שבזה נחלקו המקשן והתרצן, וגם כקושיא הנ"ל, מדוע הקישו לפסח ולא לסוכות. ופירש כוונת הגמרא, שמיני רגל בפנ"ע הוא, ואינו כלול בחג הסוכות, ועיקר ההיקש הוא להורות ששבועות הוא כחג המצות וחג הסוכות, דהיינו ז' ימים. ותירצה הגמ' שכיון ששמיני תשלומין של ראשון הוא, א"כ נמצא שחג הסוכות נמשך לענין זה, ואם שבועות היה מוקש לזה, ממילא יהיה ההיקש גם לענין תשלומין.